

[Aksel Larsen.]

Det er heller ikke noget bevis at henvise til, at der skal være sket noget lignende i Norge. Det er den gamle historie: fordi min nabo tæver sine børn, har jeg dog ikke pligt til at tæve mine, og jeg agter heller ikke at gøre det. Men denne regering vandt sin valgsejr og kom til regeringsmagten under en voldsom kampagne, der førtes under een eneste parole: en ny politik, og så oplever vi her, at regeringen, når den kommer ud for storm, siger: ja, men herregud, hvad vil I? vi har jo kun trofast fortsat den tidligere regerings politik. Nå, jeg er ikke af den mening, at man skal skyde altfor meget eller ensidigt på den nuværende højtærede justitsminister, og hvis det ærede medlem hr. Poul Møller står bagved det sludder, der har stået i „Nationaltiden“ om kommunisternes hensigt under denne debat, må jeg sige, at så vil han blive meget skuffet.

Det er ikke, fordi jeg agter at forsvare den højtærede justitsminister, aldeles ikke, jeg har adskillige honer at plukke med ham, og jeg ser helst, at han ikke er justitsminister; men i denne sag er det da indlysende for mig, at det selvfølgelig ikke er justitsministeren, der alene står til ansvar for dette, han er hånden, der udfører det, men det er da regeringen, der kollektivt står til ansvar under dække af sit parti, af den socialdemokratiske gruppe her i salen, og videre, at det er jo en videreførelse af to tidligere regeringers praksis, at man altså må anse justitsministeren for i alt væsentligt — naturligvis ikke, hvad hans dumheder med urigtige udtalelser o. s. v. angår — dækket gennem dem, der har støttet de tidligere regeringer her i tinget, og at man vel må opfatte det sådan, at skal man fordele ansvaret rigtigt, må det fordeles på de fem partier, der lægger navn til den forespørgsel, som formelt har startet denne debat.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) takkede rørt og varmtfølt statsministeren, fordi han havde taget initiativ til, at denne forespørgsel var blevet stillet, og det skal han have lov til; der er så lidt at takke statsministeren for i denne sag. Nu er forholdet det, at de fem partier, som er enige om forespørgslen — og vi er i og for sig også enige i den, vi kunne gerne have underskrevet den — er

de samme partier, som under besættelsen havde ansvaret for samarbejdspolitikken med tyskerne. Endvidere er forholdet det, at statsministeren i dette som i en række andre tilfælde, når det behager ham at forhandle med partiformændene i folketinget, kun indkalder det, han kalder formændene for de demokratiske partier, idet han nemlig forbeholder sig ret til at bestemme, hvem der er demokrater, og hvem der ikke er demokrater, og det bliver altså tilfældigvis de fem partier, der var med i samarbejdsudvalget under besættelsen. Før valget var det formelt lidt lettere, da kunne man sige: vi taler kun med de udvalgsberettigede partier, men jeg er lige ved at turde vædde hvad som helst på, at om vi så kommer i den situation, at kommunisterne har 30 medlemmer i folketinget og retsforbundet eet, vil — hvis vi har den nuværende statsminister — han altid foretrække at forhandle med retsforbundet og de øvrige i hans indbildning demokratiske partier og ikke med kommunisterne; og det er jo selvfølgelig, det er jo nøjagtig den samme indstilling, som besjælede statsministeren og hans ligesindede under besættelsen, da man anslog de samme toner om kommunisterne og forklarede, at vi var folk, man ikke kunne være i stue med o. s. v. Dermed synes jeg egentlig alt er sagt om den særegne indstilling, der lyser ud af statsministerens og de fem partiers optræden i disse og lignende sager.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har i meget spagfærdig form været inde på det andet hovedargument, hvormed den socialdemokratiske presse eller i hvert fald den københavnske del af den har forsøgt at forsvare løsladelserne. Det ene hovedargument var jo dette, at man kun loyalt har fortsat den forrige regerings politik, som man ikke levnede ære for to skilling før valget. Det andet hovedargument, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) spagfærdigt strejfede, er, at kommunisterne udnytter denne sag ubluferdigt i partipolitisk øjemed. Nu er det mig bekendt, at der er, om ikke just partier, så dog dele af partier, og der er visse partipresser, der i høj grad har søgt at udnytte denne sag i partipolitisk øjemed, og det må de selv om; det er mig også bekendt, at navnlig statsministeren har forsøgt at ud-